DÍTĚ SVOBODY

JAX MILLER

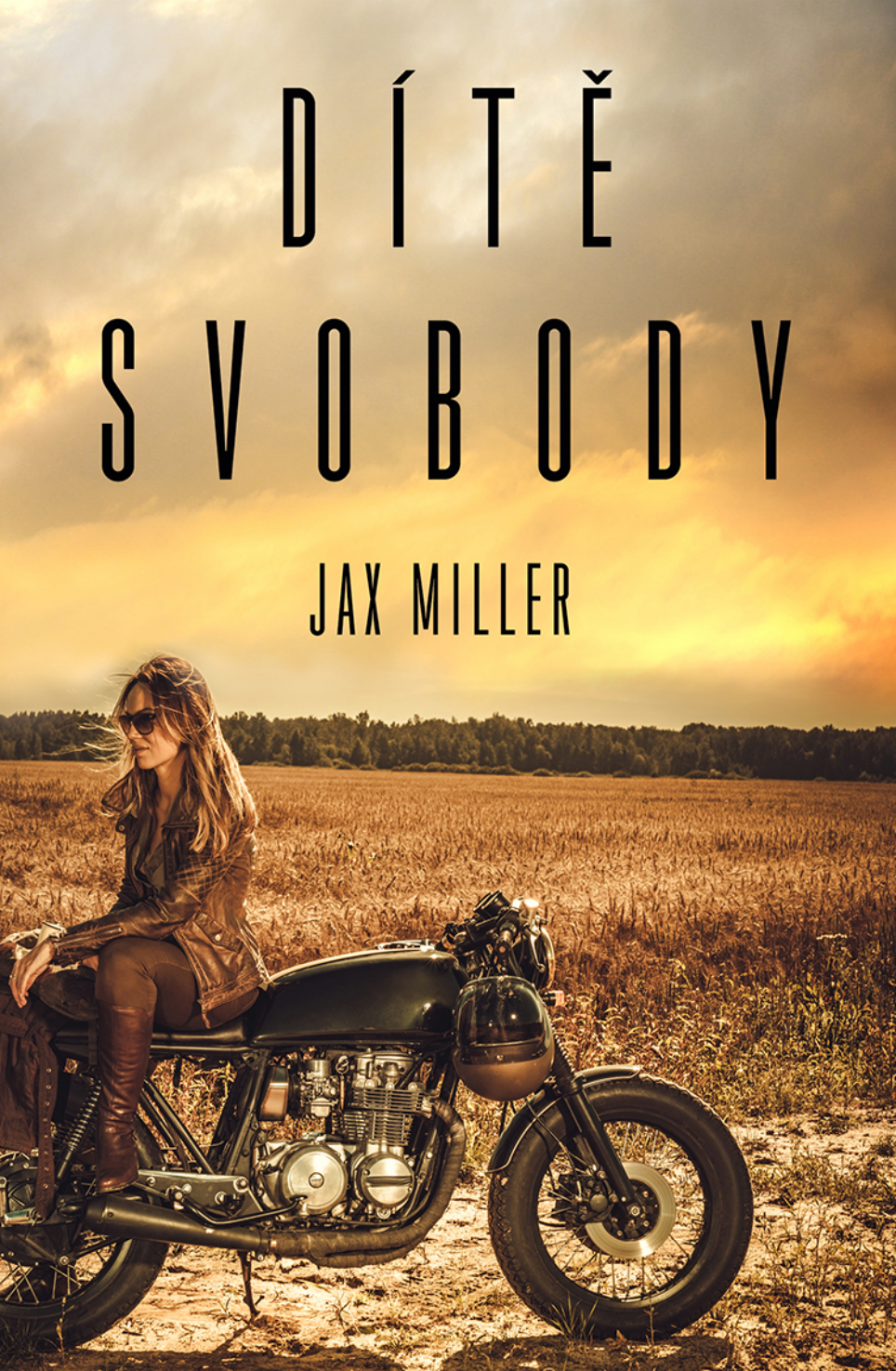

DÍTĚ SVOBODY

JAX MILLER

KNIHY OMEGA

Jax Miller: Freedom's Child
Copyright © 2015 by Jax Miller Limited

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.

Překlad © Kamil Šivák, 2018
Obálka © Jiří Miňovský – ARBE, 2018
© DOBROVSKÝ s.r.o., 2018

ISBN *978-80-7585-470-4 (pdf)*

DÍTĚ SVOBODY

JAX MILLER

PŘEKLAD KAMIL ŠIVÁK

Pro Babchi a starostu.
A taky pro Pata Raiu, který je mým Robinem z Gothamu.

PROLOG

Jmenuju se Svoboda Oliverová a zabila jsem svou dceru. Zdá se mi ale, jako by to nebyla pravda. Jako by celá její existence a smrt byla pouhým snem. Do reality mne však vrací bodavý pocit viny.

Není tomu tak dávno, kdy se na tom poli vlnily a šustily obilné klasy a mezi nimi se proháněl teplý letní vánek. Vypadalo to, že klasy tančí pod taktovkou zlatého poledního slunce, usazeného vysoko na nebi. Po okrajích pole běhali plnokrevníci. Pokud byste se pozorně zaposlouchali, ještě stále byste mohli slyšet ozvěnu smíchu dětí farmářů. Mladých lidí s nevinnými tajemstvími, kteří potřebovali utéct, ale neměli kam. Jako má dcera Rebekah. Můj Bože, jak ta by byla nyní krásná.

Když se vydáte na cestu, na jakou jsem se vydala já, bude se vám pár týdnů zdát jako hodně dlouhá doba. Myslela jsem, že mé putování skončí úspěšně. Neskončilo.

Když si na to vzpomenu, zatají se mi dech. Někde na tom poli jsou rozházené kousky mé dcery.

Městečko Goshen, pojmenované po biblické zemi, se nachází ve státě Kentucky, který je známý svým vynikajícím bourbonem a velkým počtem konzervativních protestantů. V létě se po jeho pastvinách prohánějí koně a dusot jejich kopyt nahrazuje tlukot mého srdce, teď je ale všude mrtvo. Pod nohama mi praská zmrzlé bláto a roztrhává zem, z níž vystupují prchavé vzpomínky. Nebe má tmavě šedou barvu. Je to přesně ten odstín, který předpovídá blížící se sněhovou bouři. Nyní je to taky barva mé zkurvené, poskvrněné duše.

Pamatuju si na šerifa a na jeho Remington, jak mi jím míří mezi lopatky. Vybavuju si i sebe, jak v ruce svírám pistoli.

Říkejte mi, jak chcete: zabiják, vrah policajtů, uprchlík nebo násoska. Je mi to jedno. Zvlášť teď. Plíce mi svírá mrazivý vzduch, takže mám pocit, že budu zvracet. Nebudu. Sice ještě nemůžu popadnout dech, ale přesto si dokážu špinavým kusem hadru otřít z tváře krev. Ani nevím, čí ta krev je. V žilách mi proudí tolik adrenalinu, že necítím bolest.

„Tady to je, Svobodo," zavolá na mě šerif jižanským přízvukem. Po studené tváři mi stékají pramínky horkých slz. Pláčem mi znecitliví tvář a rty mne pálí, jako bych v nich měla zapíchnuté jehly a připíráčky. Zase nemůžu dýchat. *Co jsem to udělala? Jak jsem u všech rohatých skončila na tomhle místě? Čím jsem se tak provinila, že mi Bůh udělal ze života zasraný peklo?* Vážně netuším. Na své otázky totiž nikdy nedostanu odpověď.

PRVNÍ ČÁST

1

SVOBODA A MLADÍ HAJZLOVÉ

Před dvěma týdny

Jmenuju se Svoboda a mám v baru klasickou noční. Máme tady novou holku, blondýnu, okolo šestnácti. Oči má ještě pořád živé, plné barev, je vidět, že je v tomhle byznysu teprve začátečnicí. Dám jí čas. Vypadá na to, že by něco snědla, potřebovala by přidat trochu tuku na kosti. Vím, že je nová, protože má bílé zuby a milý úsměv. Za měsíc nebo dva bude mít černé dásně a tělo ještě hubenější než teď. To se v téhle práci děje. Mládí je zničené temnými touhami mužů a závislostí na drogách. Takový je život.

Objeví se u ní motorkář, popadne ji za zlaté lokny a táhne k parkovišti. Nikdo tomu nevěnuje pozornost, protože se vmísí do zástupu dalších kožených bund a umaštěných koňských ohonů. Mně neunikne. Vidím i ji. A ona vidí mě, v očích se jí zračí prosba, prosba o to, abych něco udělala, je přece ještě tak nevinná. Musím něco udělat.

„Hlídejte bar," vykřiknu na všechny a zároveň na nikoho. Jsem překvapená vlastní odhodlaností. Přeskočím pult a začnu si razit cestu lokty, strkáním, kopáním a řvaním.

Stopuju je podle vůně dívčina parfému. Z láhve tabasca odstraním zuby víčko a vyplivnu ho na zem. Motorkář mne ještě nezpozoroval, jelikož se neustále držím za jeho zády. Je minimálně o hlavu větší než já. Doběhnu k nim ve chvíli, kdy čekají ve frontě u východu. Z dlaně si udělám malinký bazének a naliju do něj pálivou omáčku. Pak zaútočím.

***

Ještě jsem se nezbavila oblečení, ve kterém mne znásilnili. Co na to říct? Asi se ráda mučím. Jmenuju se Svoboda, i když se svobodnou cítím jen zřídka. Udělala jsem s mladými hajzly dohodu. Pokud udělám to, co chtějí, změním si jméno na Svobodu. Svobodu McFlyovou. Příjmení ale nepoužívám, zní mi totiž jako název hamburgeru z Burger Kingu osmdesátých let. Zasraní spratci.

Svoboda Oliverová bude lepší.

Žiju v Painteru v Oregonu. Je to malé město plné štěrku, dešťových srážek a metamfetaminu. Najdete tady taky rockovou hospodu, která se jmenuje Smolný bar, tam pracuju. Mezi pravidelné zákazníky patří tlustoprdi z motorkářských gangů Pekelní andělé, Svobodné duše a Cikánští vtipálci, kteří mne rádi štípají do potetovaného těla.

„Chci si šáhnout na tvoji prdelku."

„Nechceš si zarajtovat na mým stožáru?"

„Co kdyby ses už konečně svlíkla?"

Své zhnusení skrývám za úsměv, který je ještě více utvrdí v tom, že mi mají strkat do výstřihu dýška. Ptají se mě, odkud

pocházím, že mám jiný akcent, a já říkám, že ze Secausu z New Jersey. Pravda ale je, že jsem přijela ze šedivého místa na Long Islandu v New Yorku, které se nazývá Mastic Beach. Není v tom velký rozdíl.

Je brzké ráno. Bar je už zavřený. Prší, a tak si roztáhnu deštník. Mžourám skrze říjnový déšť a dým Pall Mall. Přísahám bohu, že ať jsem kdekoliv, tak tam prší. Z levé strany ke mně doléhá bzučení neonů hotelu Painter. Z nápisu zbylo už jen pár písmen – HOT PIE. Kdo se vyzná v žargonu, ví, že se takto mimo jiné označuje vagína. A že hotel svému novému názvu dostojí. Stal se z něj hodinový přístřešek plný švábů, kde se ubytovávají chlápci, kteří touží po sexu s levnými pipinami. Dámy se choulí pod markýzou recepce, aby nezmokly, a volají na mne nashle. Zamávám jim. Zlatovláska mezi nimi není. *Dobře*. Nakonec se přece jen něco povedlo.

Do prdele s tím kurevským deštníkem, nikdy se nechce normálně složit. Mrštím s ním do kaluže a vlezu do zrezivělého kombíku. Z nosu si sundám kroužek a v přeplněném popelníku típnu cigáro.

„Ježíši Kriste!" vykřiknu, když mě vyleká zaklepání na okno. Je zamlžené, takže ho musím pootevřít, abych něco uviděla. Dvojice kravaťáků. „Zase další mladí hajzlové." Dívají se na mě, jako bych byla blázen, ale já si myslím, že něco takového museli čekat. „Nejdete trošku pozdě, chlapci?"

„Ty sama jsi nás k tomu donutila," řekne jeden z nich.

„Byla to nehoda." Pokrčím rameny a vystoupím.

„Oslepení pálivou omáčkou je nehoda?"

„Každý si to vykládá jinak, Gumme," odpovím a začnu si pohrávat s klíči. „Snažila jsem se jenom ochránit jednu holku, protože k ní byl hrubý. Původně jsem mu chtěla vrazit facku, ale nějak jsem mu zasáhla oko. Tabasco se mi do ruky vylilo nechtěně. Pokud vím, nevznesl proti mně žádná obvinění, takže jste si mohli tu cestu ušetřit. Z Portlandu sem je to přece jenom dálka."

„Pohybuješ se na tenkém ledě," řekne Howe.

„Tabasco ještě nikdy nikoho neoslepilo." Potřesu hlavou, abych se zbavila deště ve vlasech. „Jen to bolí jako prase a nedokážete usnout."

„Každopádně zavolal poldy. Kdybychom to nedostali na starost my dva, už dávno sedíš ve vězení," ozve se Gumm.

„I tak mi může poděkovat, holky letí na kluky s páskou přes oči." Vedu je do zavřeného baru, rozsvítím a popadnu tři Budweisery. Zírají na mne. „Klídek. Neřeknu to na vás," nabídnu jim láhve.

Nad hlavami nám svítí mdlá světla. Sedíme u baru. Vzduch je zatuchlý a nikdy už jiný nebude. Je pevnou součástí tohoto místa – jako nahrávka na vinylu. Z reproduktorů vyhrává Lynyrd Skynyrd. Schyluje se k dalšímu výslechu. Maršálové Howe a Gumm mi pokynou, abych se spolu s nimi přesunula k nejbližšímu stolu.

„Víš, jak to chodí," řekne agent Gumm, kterému už šediví vlasy, má knírek a povislé koutky úst. Vidím na něm, že tady nechce být. Já taky ne. Jenomže mu to nařídil soud. Jebat systém. Ať to máme rychle za sebou. Vyplníme formuláře, pak dostanu poučení. *Ber to jako varování*. Jo, jo,

vždycky to je jen varování. Agent Howe si pročítá nějaké dokumenty. „Jak se ti daří v práci, Svobodo?“

„Chtěla bych na to odpovědět vtipnou poznámkou, ale jsem příliš unavená, takže přeskočme tyhle hovadiny.“ Utěrkou si z kožené bundy stírám vodu. „Prostě mě zase klepněte přes prsty a rozejdeme se, ano?“

„Ptal jsem se jen na práci,“ opáčí Howe, hezký čtyřicátník s černými vlasy a zelenýma očima. Chtěla bych ho ošukat. Jenom kdyby nebyl takový debil. To je jedno, stejně bych na něj ráda skočila.

„Vyserte se na to. Je mi jasný, že jste sem nejeli takovou dálku jen proto, abyste se zeptali, jak se mi daří za barem.“

Oba dva si pohrávají s láhvemi piva. Gumm utře rukávem mokré kolečko na stole. Pokukují po sobě se zdviženým obočím, jako by si kladli otázku: Řeknu jí to já, nebo ty?

„Tak to vyklopte.“ Převrátím otráveně oči.

„Svobodo, před dvěma dny propustili Matthewa. Požádal si o podmínečné propuštění a uspěl.“ Gumm se snaží vypadat zúčastněně a zdrceně zároveň. No není sladký? Jak bych teď měla zareagovat? Nasadím netečný výraz, jako že žádného Matthewa neznám. Ale znám ho moc dobře. Momentálně jsem v programu na ochranu svědků, a to jen kvůli němu. Aspoň že nemůžu být trestaná. Díky bohu za dohody.

„A?“ Nesmí poznat, že mi buší srdce a potím se.

Gumm se ke mně nakloní. „Budeme tě více hlídat. Každý týden tě přijde někdo zkontrolovat. Nevystrkuj moc hlavu.“

„Nevystrkovat hlavu? To v tomhle zapadákově nehrozí."

„Za zabití poldy je to velmi mírný trest." A je to tady zase: zhnusené pohledy a ohrnuté rty, to moc dobře znám. „Klidně se k tomu přiznej. Víme, žes to udělala. O nic nejde, stíhaná nebudeš."

„Hodně štěstí s dokazováním. A díky za špatné zprávy, debilové." Zhluboka si přihnu piva a hlavou kývnu směrem k východu. „Jeďte opatrně, pořád prší. Určitě byste nechtěli zemřít při nějaké ošklivé autonehodě." Dorazím zbytek piva. „To by bylo příšerné."

Někdy se na tuhle narážku chytí. Někdy ne. Někdy jen zůstanou o něco déle. Někdy mi odpoví tak, že mě to pořádně naštve. „Mimochodem," Howe se postaví a obleče si kabát. „Musím se zeptat. To víš, zákonný postup…" Cedí to přes zuby, jako by měl v prdeli zaražené trní.

Nehodlám se o tom nějak rozkecávat, a tak mu ušetřím čas. „Bez obav. Prášky beru pořád." Je to ale do nebe volající lež. Asi tomu taky nevěří, ale je mi to jedno. „Nemusíte se o to starat."

***

Myslím na Matthewa, kterého po osmnácti letech propustili z vězení. Osmnáct roků jeho nesvobody, což zajišťovalo osmnáct roků mé svobody.

Sama se ve svém hnusném bytě vysvléknu z mokrého oblečení a úplně nahá si lehnu na plesnivý tvídový gauč, abych se usušila. Sama brečím. Sama se dívám na starou

fotku mého manžela Marka – jen ta přežila incident s umyvadlem a krabičkou zápalek, který se stal před několika desítkami let. Sama načnu flašku whisky. Sama šeptám do tmy dvě jména.

„Ethan."

„Layla."

Sama. Zkurvení mladí hajzlové.

2

MASON A VIOLET

Jsem zase malý kluk. Ženino rámě mne chrání před obrovským modrým oceánem, je všude okolo nás. Náhle se na něm zformuje šedá linie lodí. Zabořím jí tvář do krku, její smích otřásá celým mým tělem. Vůbec ji neznám. Skrze její rudé vlasy vzhlédnu k nebi, probleskují v nich paprsky slunce. Nikdy jsem se netiskl k tak teplému tělu; mohu se jím přikrýt, když se chlad stoupající z vody stane nesnesitelným. Kůže jí voní po kokosu a limetce. Okolo nás krouží a křičí rackové a já už vím, že tuhle ženu miluju, jen kdybych, sakra, věděl, kdo to je. „Kdo jsi?" zeptám se. Nikdy mi v tomto snu neodpoví, jen se usměje. Nemůžu se probudit a ani nevím, jestli vůbec chci. Otočí se, vlny narážejí do jejích zad, jí se to ale líbí. Nohama se pevněji obtočím kolem jejího pasu. Než do ní narazí další příval vody, dívám se na tetování, která má na ramenou, z vlasů jí vybírám zrnka písku a říkám, že ji miluju.

„Kde máš sestru?" zeptá se.

Mason Paul se probudí, je zpocený a třese se. Vzduch je pořád hustý po milování, které se tady před několika hodinami odehrálo, a na rtech ještě stále cítí její chuť. Neví, proč

se mu pořád dokola zdá tato noční můra. Palcem a ukazováčkem chytí jemně Violetino zápěstí, které spočívá na jeho břiše, a odsune je stranou. Z přihrádky na ponožky vyloví schované cigarety a vytratí se ven. Našlapuje velmi opatrně, nechce ji probudit.

Ačkoli je už říjen, je teplo. Takové počasí není v Louisville v Kentucky obvyklé. Mason stojí nahý před dvojitými dveřmi na balkon a je trochu nejistý. Neví, jestli se má dmout pýchou za dobře odvedený sex, nebo se ještě vzpamatovávat ze zlého snu. Za sebou uslyší Violetino zachrápání. Vytáhne si jednu marlborku a zahledí se na oranžově zářící hvězdy, které připomínají světlo svíček, čímž dají vzpomenout na blížící se Dušičky. Nalije si bourbon říznutý kapkou karamelového likéru. Voní to jako sladká kukuřice. Voní to jako Halloween. *Kvůli svým nočním můrám se cítím jako blázen.* Odkašle si.

Žije ve viktoriánském domě, kdysi pravděpodobně obývaném otroky a jejich pány. Na dvorku se v mírném větru pohupují větve vrby černé. Ke rtům si přitiskne malý křížek, který má zavěšený na stříbrném řetízku, a políbí jej. Je to spíše starý zvyk nežli pobožnost. V minulosti se Mason rozhodl, že bude jistější považovat Boha za obyčejné podstatné jméno, které v sobě neskrývá nic hlubokého. Připomene mu to taky jeho mladší sestru Rebekah, jediného člena rodiny, který se mu nevyhýbá. Hodně mu chybí. Bourbon nepomáhá zapomenout.

Tato budova se zrodila z peněz plynoucích z jižanských tabákových polí, kde se pěstuje odrůda Cavendish. Postavil

ji jeden bankéř. Investoval v době, kdy ekonomika Ameriky zažívala zlaté časy. Masona možná taky čekají zlaté časy. Ve dvaceti čtyřech letech pracuje v jedné z nejvíce výdělečných právnických firem v Kentucky. A míří výš a výš. Celé hodiny věnuje intervencím na těch správných místech a předvádění intelektu. Kdoví, možná se za pár let stane nejlepším obhájcem ve státě a společníkem firmy. Slyší, že se Violet probouzí, raději tedy típne cigaretu.

O chvilku později se okolo jeho hrudi obtočí štíhlé paže. „Ty jsi zase kouřil?" *Bylo mi tak nějak jasné, že skončím s jednou ze svých spolupracovnic. Angažovala se v kampani proti velké tabákové společnosti.*

Ze tmy se ozývají cikády a ropuchy, které žijí u nedaleké bažiny. Mason se samolibě zašklebí. „Cože, já?" Neotočí se k ní, zato ji chytne za ruku.

Pevně mu ji stiskne. „Cítím, jak ti tluče srdce." Líbá ho mezi lopatky.

„Další zlý sen…" napije se koktejlu.

„To bude v pořádku." I když to myslí dobře, v žádném případě ho neuklidní.

Mason se vrátí do ložnice a usadí se na pohovku, vedle níž má položenou láhev whisky, počítač a různé dokumenty. Přihlásí se na facebookový účet vedený pod falešným jménem Louisa Hornová. Stále myslí na svou sestru Rebekah. To není normální, že se mu tak dlouho neozvala. *Snad už dostala rozum a vypadla z toho místa*. Mason se snaží rozptýlit, a tak pročítá jednotlivé složky. Každá stránka je cítit alkoholem. Má špatný pocit z toho, že se nemůže znovu

pomilovat se svou přítelkyní, protože je nervózní kvůli své sestře a taky ze zítřejšího posledního stání v případu znásilnění. Problémy se sourozenci a soudy jsou nejhorší možnou kombinací.

„Pořád ještě pracuješ na Beckerově případu?"

„Jen si kontroluju informace, nechci, aby mne zítra něco zaskočilo." Podívá se na ni a usměje se. „Pokud by se něco pokazilo, můžeš dát sbohem ostrovům Turks a Caicos."

„Tak to ani náhodou." Violet se protáhne a zívne.

Mason zrovna studuje fotku z nemocnice svaté Marie, kde proběhlo vyšetření oběti znásilnění. Na obličeji má tmavě fialové modřiny a mezi stehny něco, co vyžaduje další doušek koktejlu. Violet teď stojí za jeho zády a taky se dívá.

„Po kolikáté si to už prohlížíš?" zeptá se.

„Věř mi, že se mi to nelíbí stejně jako tobě." Prstem přejíždí po okrajích fotky. Někdy si přeje, aby se stal necitlivým, neměl s oběťmi žádný soucit, tak jako jeho kolegové. „Musím vydržet, lásko. Za pár let mě pak odmění povýšením."

„Nevadí ti, že se přitom zaprodáš ďáblu?"

„Beru to spíše tak, že se mu na nějakou dobu propůjčím." Z obálky vyndá další snímek a podá jej Violet. Mluví tiše. Bylo to potřeba udělat. Pomůže mu to k budoucímu osamostatnění a změně povolání, třeba na realitního makléře.

Violet si fotku pozorně prohlíží. „Kde si k tomu u všech čertů přišel?"

„Dal mi to jeden anonym. Právě tohle nám pomůže vyhrát. Díky tomu ze mne udělají společníka."

„Za to, že oběť vykreslíš jako obyčejnou děvku…“ poznamená Violet.

„Já vím.“ Mason se zhluboka nadechne a začne si třít obočí.

„To je vážně brilantní.“ Políbí ho na vršek hlavy. „Řekla bych, že výhru máš více než jistou.“

Pozoruje, jak se od něj vzdaluje, a užívá si pohledu na její pohupující se zadek. Právě o tomto musí umělec snít, když hledá inspiraci pro nový obraz. Jakmile mu zmizí z dohledu, znovu se napije a vrátí se k případu. Zase se dívá na tu fotku. Violet měla pravdu, oběť tam vypadá jako coura: nahoře bez, sedí na klíně jejich klienta, kterého obvinila ze znásilnění, a směje se. Alkohol mu dodává sebevědomí a taky naději, jakou by za střízlivého stavu určitě neměl. Jestli tuto kauzu vyhrají, budou si moct další případy vybírat a obhajování kdejaké kriminálnické špíny tak nadobro skončí.

Kde máš sestru? V uších mu znovu zazní otázka snové rusovlasé ženy.

„To je sakra dobrá otázka, dámo,“ odpoví si sám sobě a začne ťukat do notebooku. „Doufám, že je daleko od Goshenu.“

Pořád nemůže přijmout skutečnost, že s ním Rebekah nemluví. Ano, je naivní, trochu důvěřivá a taky hodně zpomalená, přesto má v sobě velkou dávku jižanské pohostinnosti. Klikne na její facebookový profil. Vidí, že už dlouho nebyla aktivní, což je taktéž neobvyklé. Obyčejně každý den vystaví nějaký biblický verš. Ten poslední je z epištoly svatého Pavla Galatským, 5:19-21.

Přestože Mason už není tak zapálený věřící jako kdysi, pořád si tyto verše dokáže vybavit zpaměti: „*Skutky lidské svévole jsou zřejmé: necudnost, nečistota, bezuzdnost, modlářství, čarodějství, rozbroje, hádky, žárlivost, vášeň, podlost, rozpory, rozkoly, závist, opilství, nestřídmost a podobné věci. Řekl jsem už dříve a říkám znovu, že ti, kteří takové věci dělají, nebudou mít podíl na království Božím.*"

Pod textem je fotka Rebekah a její malé sestry Magdalene. Mason neměl nikdy možnost se s ní vidět, narodila se totiž až potom, co ho vyloučili z církve a jeho rodina ho zavrhla.

Falešný facebookový účet si vytvořil jen kvůli tomu, aby mohl zůstat s Rebekah v kontaktu. Už několikrát ho napadlo, že možná rodiče přišli na to, že si s ním píše za jejich zády. Nicméně zatím se jeho sestře dařilo udržovat otce v domnění, že Louisa Hornová má zájem vstoupit do jejich společenství. Mason věděl, že církev modernizuje metody kázání, takže teď věřící stojí před obchody a snaží se přivést ztracené ke spáse. Louisa měla být jen dalším objektem ke zblbnutí.

I když opustil domov a stal se právníkem, kvůli čemuž ho rodina zavrhla, stále chtěl být v obraze o tom, co se doma děje. Z otce se pomalu stával náboženský fanatik. Jistě, ne všechny informace byly pravdivé, některým se vyloženě vysmál. Jedno bylo ale jisté: otec se začal měnit až poté, co Mason odešel. Jeho představy o tom, jakou by měl mít jeho syn budoucnost, byly zcela odlišné.

Mason se opře zády o pohovku, tře si čelo a krčí obočí. V jedné ruce svírá láhev whisky. Svírá ji tak silně, až mu

zbělají klouby. Dlaň má celou od červeného vosku, kterým je zapečetěno hrdlo. *Stigmata*, pomyslí si. Vzpomene si na jednu ženu, jak se snažila přesvědčit jeho otce o tom, že je jejím posláním nosit na sobě Kristovy rány. Stalo se to kdysi dávno. Vždycky se najde nějaký horlivý věřící. Znovu si přečte biblický text na sestřině profilu. Dostane husí kůži a pomyslí si: *Utíkej Rebekah, utíkej.*

3

KOVBOJ

Jmenuju se Svoboda a klíží se mi oči. Mám kocovinu a ležím nahá na rozestlané posteli. V ústech cítím snad samotnou smrt, z každého póru se mi vypařuje whisky a na tváři mi asi co nevidět vyraší žito. 11.30. To je na mě ještě celkem včas. Stehna mě bolí od nespočtu přírazů. Tenhle pocit moc dobře znám. Otočím se na bok a uvidím vedle sebe ležet Cala, spí na břiše se zadkem vystrčeným do vzduchu.

„Hej, kovboji," zakřičím a skopnu ho z postele. Skutálí se na zem i se zmuchlaným prostěradlem. „Kdo ti dovolil sem přijít a omrdat mě, když jsem byla opilá?"

„Zavolala jsi mi uprostřed noci, a když jsem přišel, rovnou ses na mě vrhla," řve na mě z podlahy. Nemám důvod mu nevěřit, není to totiž poprvé. Cal je kovboj a nic víc o něm není třeba říkat. Setkávám se s ním už pět let a zdá se, že pořád jen mládne. Jako jeden z mála nosí dlouhé blond vlasy a kovbojské boty. Musím přiznat, ale nikdy ne nahlas, že má boží tělo a je daleko větší korba než Kristus na kříži.

Hodím po něm bílé triko a obleču si extra velké s logem klubu CBGB, pak odejdu do kuchyně. Ani nevím, čí to triko je. Mohlo patřit komukoli. Teď je každopádně moje.

Všude se vrší hory neumytého nádobí – dneska ho už určitě umyju – nakonec se mi ale poštěstí a najdu něco čistého. Do omlácené misky nasypu cereálie a zaliju je kořeněným rumem. Povzdechnu si: „Doufám, že to bude aspoň trochu poživatelné." Vůbec si nemůžu vzpomenout na to, co jsem vyváděla. Přijde ke mně a otočí si mě k sobě. Pak mne posadí na špinavý dřez a já mu obejmu nohama boky.

„Jako vždy to bylo zadarmo, že?" směje se. Mám příliš velkou opici na to, abych snesla jeho škleb. Odstrčím ho od sebe.

„Važ slova, kovboji." Loknu si rumu. Zavládne mezi námi ticho, které by mohl někdo považovat za trapné, ale já ne. Vlastně mám ticho ráda. Ticho je dobré. Z ledničky si vytáhne krabici pomerančového džusu a napije se z ní. Pak zhluboka vydechne, přičemž nadme tváře jako drak, když se zrovna chystá vše okolo sebe sežehnout plamenem.

„Kdo je Mason?" zeptá se a přitom si pročítá složení džusu na krabici. Holduje organickým sračkám. Hippie.

„Kdo?" Rozhlížím se po špinavé kuchyni. Nemám sílu na to, abych ji uklidila. Sílu jsem neměla už hodně dlouho.

„Když jsi odpadla," říká s hlavou vraženou do pateticky prázdné ledničky, „zdála se ti nějaká noční můra a ječela jsi jméno *Mason*." Hraju nechápavou a hraju ji sakra dobře. Co mám na to odpovědět? Žiju ve světě, který je plný

nekompetentních retardů, Cala nevyjímaje. No, aspoň že to, co mu bylo ubráno na intelektu, se přesunulo do jeho plných koulí.

„Nikdy jsem žádného Masona nepotkala." Je to úplný kec, ale taky pravda. „Tak jsi asi něco viděla v televizi," spokojí se s mým vysvětlením Cal. Zazvoní telefon. Jdu ho zvednout do spíže. Vrazila jsem ho tam proto, že mě z něj bolí hlava. Cal na mě zírá jako většina ostatních: zmateně. Nerozsvítím si, takže postupuju podle kabelu, až se dostanu k polici s několika konzervami hrášku, na kterých přístroj trůní. „Jo? Cože? Haló?" Sluchátko si tisknu k uchu. Předstírám, že jsem ukončila hovor, rukama však zakrývám vytržený kabel. „Omyl. Nějaký telemarketing." Lžu.

„Tvůj obličej říká pravý opak, myško."

Nesnáším, když mi říká myško. Copak jsem nějaký pitomý křeček nebo tak? Znovu se napije džusu. Včera jsem do toho nalila gin, tak asi proto mu tak chutná. Se svým úšklebkem a, panebože, dokonale vypracovanými břišními svaly vypadá jako reklama na Tropicanu. *Chuť Tropicany se vám vepíše do tváře.* Pokud je debilita chuť, tak určitě.

„Jdu do sprchy." Vydám se směrem ke koupelně. „Doufám, že až vylezu, tak už tu nebudeš."

4

ZPÁTKY U MAMKY

Před třemi dny

Matthew Delaney sedí na kovovém záchodě. Je zavřený ve věznici Sing Sing v New Yorku, v cele je sám. Na stehnech si jednou rukou přidržuje štos papírů, druhou se utírá.

„Pohni si, Delaney," pobídne ho nápravný důstojník, Jimmy Doyle. Matthew se zdvořile usměje a vyžádá si ještě několik minut. Důstojník odvrátí hlavu. Důstojníci vždycky odvracejí hlavu. Matthew trhá každý papír na malé kousky a ty hází do mísy. Když skončí, spláchne je spolu s močí a výkaly.

Zbyl mu poslední kousek, fotka, kterou si vystřihl nůžkami na nehty před více než rokem. Políbí ji. Na útržku je napsáno „Nessa Delaneyová".

„Nesso, Nesso, Nesso," šeptá směrem ke zdi své cely, kde má fotku přilepenou nad postelí. „Měl jsem si tě více užívat…"

„Už je čas, Delaney." Doyle otevře těžké železné dveře.

Matthew si ho ale nevšímá. „Až tě najdu, uříznu ti ruce a vypiju z nich veškerou krev." Z této představy pocítí pnutí ve slabinách, připomíná mu to pocit čerstvé zamilovanosti.

Za celé ty roky se nenávist a touha, které k ní cítí, přetvořily v jednu jedinou emoci, ale nedokáže ji vůbec pochopit, natož jí vzdorovat.

Na tváři se mu usadí samolibý škleb, když dojde ke konci bloku C a vstoupí do zóny se střední úrovní zabezpečení, kde jsou sdílené cely s mřížemi.

Na rameni se mu pohupuje batoh s osobními věcmi. Spoluvězni ho radostně vítají, třískají hrnky o mříže a házejí po něm nastříhané kousky obalů od mýdel jako konfety. V poslední cele, před vchodem do zóny s nejmenší úrovní zabezpečení, přebývá vězeň, který dává svým tetováním jasně najevo, že patří k árijské rase. Sundá si botu a trefí s ní Matthewa do hlavy.

Samolibý škleb se změní ve skřípání zubů.

Ve zlomku vteřiny upustí Matthew na zem batoh a přiskočí k cele. Popadne nácka a přitáhne si ho zády k mřížím. Levou rukou mu zkroutí pravé zápěstí, pravou ho chytne pod krkem. „Co máš, kurva, za problém?" Mužovy rty pomalu ztrácejí barvu. Krk má pevně sevřený, takže nemůže mluvit.

„Ser na to Delaney." Strážný ho chytí za biceps. „Jsi už skoro na svobodě. To se chceš kvůli tomu debilovi vrátit zpátky?"

Svoboda… Matthew ustoupí dozadu.

„Tak už pojď." Doyle naťuká kód pro otevření dveří. „Čeká na tebe tvoje rodina."

Když se ocitnou na kontrolním stanovišti, má Matthew čas se uklidnit. „Jimmy, chci ti za všechny ty roky poděkovat," položí strážnému ruku na rameno.

„Známe se od dětství, Matty." Matthew ale dobře ví, že strážný byl ochotný jen díky tomu, že mu jeho matka pravidelně nosila kokain a zvala ho na večeře. Během celého pobytu ve vězení se soustředil na získávání informací o Nesse Delaneyové, nyní známé jako Svoboda Oliverová. „Půjdu navštívit mamku, tak se pak stavím i za vámi," oznámí Mattymu bachař.

Když se před nimi objeví další důstojníci, šťouchne ho do zad. „Pohyb, Delaney."

***

Mastic Beach, New York – kdysi dávno to byl klenot jižního pobřeží Long Islandu, zdobený letními domky a bungalovy obyvatel Manhattanu, kteří tady chtěli strávit nejteplejší měsíce v roce. Ještě nedávno to byl bezpečný kousek země s bílými plaňkovými ploty, kde znal každý každého. Nebe tady bylo jasně modré, lidé posedávali venku a poslouchali starší, jak vyprávějí o místech, kam vedly pouze zaprášené cesty. Obchody byly výhradně rodinnými podniky a přes celou Neighborhood Road se nesla vůně čerstvě upečeného chleba. V zátoce Moriches se k nebi tyčily stožáry loděk.

Jenomže zanedlouho si do Mastic Beach našel cestičku heroin, kvůli němuž se podařilo vyprázdnit ulice a zvýšit úroveň kriminality na neúnosnou míru. Kdysi se tady lidé na sebe usmívali, teď kráčejí mlčky a se skloněnou hlavou, modlí se, aby je někdo nepřepadl a nezmlátil. Pobodání

nožem se stalo zcela obyčejnou věcí, jako třeba nákup v potravinách. Staří lidé jsou pravidelně okrádáni, děti zase příliš rychle dospívají. *Těhotná ve třinácti? Tak to gratu-kurva-lace.* V noci jsou domy osvětlovány světly policejních helikoptér, které hledají zločince na útěku. A vy začnete přemýšlet, pro jakého grázla si přišli. Třeba pro toho odvedle?

V současnosti je to také domov pro všechny státem registrované úchyly, perverzáky, blázny a podivíny, kteří jsou vedeni na oficiálním seznamu sexuálních delikventů. Právě kvůli nim dostanou rezidenti každý týden dopis, který je informuje o tom, že o pár domů dál bydlí násilník nebo pedofil. Obchody převzali nelegální přistěhovalci z Arábie. Ulice ovládly gangy: Bloods, Crips, MS-13. Bílí jsou teď minoritou. Až na Delaneyovy. Ti mají vlastní gang.

***

Peter si nespočítal, kolik krabic vína stačí na to, aby se Lynn Delaneyová opila. Odpověď jsou dvě, což odpovídá šesti láhvím vína. Není divu, vždyť ta ženská váží přes dvě stě kilo.

K zadýchání jí stačí zvednout k ústům sklenici s vínem. Cabernet jí na tváři vykouzlí takový úsměv, jaký lze přes čtvrt tuny sádla, roztékajícího se na posteli nadměrné velikosti a podložené betonovými tvárnicemi namísto klasických, mosazných nohou, vidět jen stěží. Je to poprvé, co Peter vidí u své matky náznak zájmu o vlastní vzhled. Rty

má namalované fialovou rtěnkou. Tím odvádí pozornost od šedých a vykotlaných zubů. Výsledek několikaletého nezájmu, kdy jí byla starost o svůj chrup u prdele.

„Luku!“ zařve přes celý barák.

„Co je?“ zakřičí Luke z kuchyně.

„Přines mi sprej na vlasy!“ I pouhé zvýšení hlasu jí vyrazí dech.

„Ať pro něj zajde Peter, je blíž.“

„Peter to nemůže udělat. Vždyť víš, že je retardovaný.“ Peter sedí v kolečkovém křesle a groteskně koulí očima. „Prostě mi ten posraný sprej přines,“ pokračuje Lynn.

„Fakt mě sereš, mami.“ Luke vběhne do Lynniny ložnice a popadne lahvičku spreje položenou na prádelníku, který je od ní vzdálený jen pár kroků.

Jakmile si začne stříkat na šedé a kučeravé vlasy olej Aqua Net, jehož obal se, dle informací na etiketě, bude rozkládat příštích deset tisíc let, rozhoupe se jí pod pažemi uvolněná kůže s obří zásobou tuku. Z kuchyně se ozývá vřeštění Luka a Johna, kteří se zrovna dívají na zápas Yankeeů. Popíjejí k tomu plechovky Heinekenu. Peter z nich cítí rybinu, jelikož celý den strávili v Cranberry Dock.

Tento způsob života není ničím výjimečný. Klidně za to můžete vinit blbou ekonomiku; matky prostě potřebují bydlet se svými dospělými a lenivými dětmi, protože vydělají alespoň na nájem a nejnutnější věci. Přídavky na děti totiž s dosažením dospělosti končí.

„Nevděční malí hajzlové,“ řekne Lynn, když si je jistá, že Luke není nikde poblíž.

„Mamko, Matthew tady bude co nevidět!“ zakřičí John.

„Už se řítím, kurva.“ Z krabice vysaje poslední kapky vína a prohledá povlaky na polštáře, pod nimiž má schované předpisy na tabletky, až najde Xanax a ten rozkouše. Na oči ještě použije řasenku temná levandule a hlasitě si odříhne, jako by tím chtěla dát najevo, že už se dál zkrášlovat nehodlá.

S velkou námahou se jí podaří svalit se z postele a vyškrábat se na levný skútr značky Mr. Mobility, kterým dopraví své velrybí tělo do chodby ke dveřím. Následuje ji Peter v kolečkovém křesle. Jedou okolo krucifixů a fotek kluků, když byli ještě malí. Na konci haly, vedle vchodu do obýváku, stojí malý stolek. Ten slouží jako svatyně pro jejího mrtvého syna Marka. Je tam jeho zarámovaná fotka, na níž je v modré policejní uniformě. Políbí si prsty a dotkne se jimi jeho tváře. Uctívá mrtvého. Stejně jako spousta dalších v tomto špinavém městě. Vždy, než se napijí z nové láhve, odlijí kousek na zem, čímž vzpomenou na mrtvé, nehledě na to, že to byli prvotřídní hajzlové. Prostě to tak je. Chvalte mrtvé, nechť se zmrdi stanou hrdiny. Vedle fotky jsou tři červené svíce, každá z nich značí Lynnin potrat. Přestože potratila ještě předtím, než bylo možné určit pohlaví dítěte, je si jistá – neví jak, ale prostě je – že by to byly tři holky a jmenovaly by se Catherine, Mary a Josephine.

Jako irská katolička si Lynn v mládí vybudovala pohodlný život na základě zneužívání sociální podpory, a to tak, že si každé dítě udělala s jiným mužem. Každý z nich si navíc vzal její příjmení. Delaney, jméno spojené

s whisky a problémy. V sousedství se povídá vtip, že za chvíli budou Delaneyové i všichni policisté, stačí si jen chvilku počkat. Peter pozoruje svou matku, jak staví do vyrovnané řady jeho bratry, jelikož před jejich domem zrovna zastavilo auto.

Nejmladší z bratrů, Luke, je nejkrásnějším a zároveň nejvíce promiskuitním. Je zajímavé, že i potom, co na něj prasklo, že je zodpovědný za rozšíření chlamydií, o něj zájem u dívek nepoklesl a stále mu nemůžou odolat. Jeden čas si pohrával s myšlenkou, že by se stal modelem. Předpoklady k tomu má: blond vlasy a pronikavé zelené oči. Navíc se traduje, že velikost jeho čuráka by mu mohla vydláždit cestu do pornoprůmyslu. Luke ale na žádný casting nešel a nepůjde, raději svou chloubu používá na oplodňování místních děv. Ví, že se mu narodilo šest dětí, konečné číslo ale bude určitě větší. Peter pokrčí nosem, protože ho do něj udeří pronikavý odér Lukovy kolínské, čímž chce zakrýt rybí smrad a vlastní pot.

Další v pořadí je John, statný muž se všemi možnými recesivními geny: zelené oči, rudé vlasy a nátura, před níž se třese celá ulice. Na předním zubu má stříbrnou korunku a do tváře mu padají vlasy. Mluví jen sporadicky, a i když je venku pařák, chodí stále oblečený, jako by byl podzim nebo zima. Nikdy ho taky neuvidíte bez baseballové kšiltovky, pracuje totiž jako výběrčí dluhů. Když mu zaplatíte, je z něj hotový mílius. Pokud nemáte peníze, změňte si jméno a uprchněte z města. Ačkoli o něm všichni vědí, že není němý, nikdo si už nedokáže

vzpomenout, kdy naposledy promluvil. Lynn ho poškrábe na bradce. „Proč si svou krásnou tvářičku schováváš za vousy?“

Peter je na vozíčku, jelikož prodělal mozkovou obrnu. Každý u něj předpokládá, že je mentálně zaostalý, dokonce i jeho matka. A aby ne, když může díky tomu vytřískat ze sociální správy nějaké peníze. Na rozdíl od svých bratrů má Peter rád pouze domácí prostředí, nemá potřebu chodit ven. Celé dny se kouká na vypálené filmy a čte si online knihy. Prostě se snaží držet daleko od problémů. Nenávidí matku. Jedná s ním jako s dítětem, nutí ho jíst věci, o kterých ví, že je nesnáší, a přivlastňuje si veškeré peníze, které dostává od státu jako podporu v invaliditě. Kupuje si za ně různé dobroty, zatímco Peterovi dává samé blafy, jako by byl psem ze skládky. Slovo *skládka* je na místě, protože vnitřek domu připomíná ráj pro všechny, kdo rádi sbírají a hromadí vyložené nesmysly.

Matka mu uhladí triko se Spider-Manem a pak si plivne do dlaní, aby mu ulízala černé vlasy. Vůbec ji nezajímá, že se od ní zhnuseně odtahuje. Říká jí, ať se od něho odsere, jenomže nikdo z nich ho neslyší nebo nechce slyšet.

Jako jeden muž vyjdou Delaneyovi ze dveří a chystají se přivítat Matthewa. Ten, jakmile vystoupí ze starého Buicku s batohem, v němž má „osobní věci“, vrhne se do náručí svých bratrů. Po chvilce se začnou různě popichovat a naznačovat boxování, což je ukázkou jejich klasického uvítacího rituálu. A co by to bylo za shledání, kdyby neproběhlo pod dozorem sousedů, kteří zvědavě vykukují ze svých

domovů a kteří už několikrát volali na Delaneyovy policii kvůli rušení nočního klidu. Jako první si dá pivo Luke.

„Pojďme domů!“ zavelí Lynn ode dveří.

Matthew už taky drží v ruce láhev piva a teď ji pozvedne proti zataženému nebi. „Ježíši, osmnáct roků v díře. Vsadím se, že se toho hodně změnilo.“

„Jaké to je, nezašukat si osmnáct let?“ žertuje Luke, když kráčejí zpět k domu. Lynn ho výchovně praští.

„Když se zamyslím nad včerejší nocí… skoro bych řekl, že to za to stálo.“ Matthew se zasměje. „Promiň, mamko.“

Celé dopoledne si povídají o všem možném a k tomu jim vyhrává Metallica. Teď ale nastal čas hovořit o temném mraku, který se vznáší nad jejich rodinou. Ten mrak má jméno – Nessa Delaneyová.

Najdi ji.

Najdi její děti.

Přiveď je domů.

Postarej se o to, aby byla rodina zase kompletní.

***

Když je Matthew znovu doma, cítí jeho bratři v zádech nepříjemné mravenčení. Ačkoli jsou v kuchyni otevřené dveře vedoucí na zadní dvorek, stále je zde cítit vlhké podzimní listí a marihuana. Je vlastně nemožné zjistit, kde končí říjnová mlha a začíná kouř z jointů.

„Během osmnácti let máte spoustu času přemýšlet a snít,“ říká Matthew mezi jednotlivými loky Heinekenu.